

Zaak C-439/19

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

11 juni 2019

Verwijzende rechter:

Satversmes tiesa (grondwettelijk hof, Letland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

4 juni 2019

Verzoeker:

B

Orgaan dat de handeling heeft gesteld waarvan de grondwettigheid ter discussie staat:

Latvijas Republikas Saeima (parlement van de Republiek Letland)

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

In het kader van deze procedure moet worden nagegaan of artikel 14.¹, lid 2, van de Ceļu satiksmes likums (wegenverkeerswet), met name de bepaling betreffende het toegankelijk maken voor het publiek van informatie over de strafpunten die wegens verkeersovertredingen aan bestuurders worden toegekend, verenigbaar is met artikel 96 van de Latvijas Republikas Satversme (grondwet van de Republiek Letland) betreffende de onschendbaarheid van het privéleven.

Voorwerp en rechtsgrondslag van de prejudiciële verwijzing

Op grond van artikel 267 VWEU verzoekt de verwijzende rechter om uitlegging van verordening nr. 2016/679 en richtlijn 2003/98 teneinde te beoordelen of deze eraan in de weg staan dat de lidstaten in hun wetgeving een bepaling opnemen betreffende het toegankelijk maken voor het publiek van informatie over de strafpunten die wegens verkeersovertredingen aan bestuurders worden toegekend,

en zo toestaan dat de betrokken persoonsgegevens worden verwerkt door middel van mededeling en doorgifte met het oog op hergebruik.

Subsidiair verzoekt de verwijzende rechter tevens om uitlegging van het beginsel van de voorrang van het Unierecht en het beginsel van rechtszekerheid teneinde duidelijkheid te verschaffen over de toepasselijkheid van de in het hoofdgeding betwiste nationale bepaling en over de mogelijkheid de rechtsgevolgen ervan te handhaven tot de eindbeslissing van de verwijzende rechter over de grondwettigheid ervan in kracht van gewijsde gaat.

Prejudiciële vragen

- 1) Moet het begrip „verwerking van persoonsgegevens betreffende strafrechtelijke veroordelingen en strafbare feiten of daarmee verband houdende veiligheidsmaatregelen” in de zin van artikel 10 van verordening nr. 2016/679 aldus worden uitgelegd dat het ook betrekking heeft op de verwerking van informatie over de strafpunten die wegens verkeersovertredingen aan bestuurders worden toegekend, zoals vastgesteld in de betwiste bepaling?
- 2) Ongeacht het antwoord op de eerste vraag, kunnen de bepalingen van verordening nr. 2016/679, in het bijzonder het in artikel 5, lid 1, onder f), van deze verordening neergelegde beginsel van „integriteit en vertrouwelijkheid”, aldus worden uitgelegd dat deze eraan in de weg staan dat de lidstaten vaststellen dat informatie over de strafpunten die wegens verkeersovertredingen aan bestuurders worden toegekend, toegankelijk is voor het publiek en toestaan dat de overeenkomstige persoonsgegevens worden verwerkt door middel van de mededeling ervan?
- 3) Moeten de overwegingen 50 en 154, artikel 5, lid 1, onder b), en artikel 10 van verordening nr. 2016/679 en artikel 1, lid 2, onder c quater), van richtlijn 2003/98/EG aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een regeling van een lidstaat op grond waarvan is toegestaan dat informatie over de strafpunten die wegens verkeersovertredingen aan bestuurders worden toegekend, wordt doorgegeven met het oog op hergebruik?
- 4) Indien een van de voorgaande vragen bevestigend wordt beantwoord, moeten het beginsel van de voorrang van het Unierecht en het beginsel van rechtszekerheid aldus worden uitgelegd dat de betwiste bepaling mag worden toegepast en de rechtsgevolgen ervan mogen worden gehandhaafd tot de eindbeslissing van de Satversmes tiesa in kracht van gewijsde gaat?

Relevantste bepalingen van Unierecht

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie. Artikel 16, lid 1.

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 8, lid 1.

Richtlijn 95/46/EG (richtlijn gegevensbescherming). Artikel 94.

Verordening (EU) 2016/679 (algemene verordening gegevensbescherming). Overwegingen 4, 9, 50 en 154, en artikelen 4, 5, 6, 10 en 94.

Richtlijn 2003/98/EG inzake het hergebruik van overheidsinformatie. Overweging 21 en artikel 1.

Meest relevante nationale bepalingen

Latvijas Republikas Satversme (grondwet van de Republiek Letland). Artikelen 32, 89 en 96.

Ceļu satiksmes likums (wegenverkeerswet). Artikelen 14.¹ en 43.¹.

Sodu reģistra likums (wet betreffende het strafregister). Artikel 1.

Fizisko personu datu aizsardzības likums (wet betreffende de bescherming van gegevens van natuurlijke personen).

Fizisko personu datu apstrādes likums (wet betreffende de verwerking van gegevens van natuurlijke personen).

Informācijas atklātības likums (wet betreffende de openbaarmaking van informatie). Artikel 1.

Rechtspraak van het Hof van Justitie

Arrest van het Hof van Justitie van 16 januari 2019, Deutsche Post AG (C-496/17, EU:C:2019:26, punt 57).

Arrest van het Hof van Justitie van 21 juni 2007, Stichting ROM projecten (C-158/06, EU:C:2007:370, punt 24).

Arrest van het Hof van Justitie van 10 maart 2009, Gottfried Heinrich (C-345/06, EU:C:2009:140, punt 44).

Arrest van het Hof van Justitie van 9 maart 1978, Simmenthal (106/77, EU:C:1978:49, punt 17).

Arrest van het Hof van Justitie van 8 september 2010, Winner Wetten GmbH (C-409/06, EU:C:2010:503, punt 67).

Korte beschrijving van de feiten en het geding

- 1 Artikel 14.¹, lid 2, van de wegenverkeerswet, in de gewijzigde versie die op 10 mei 2018 in werking is getreden, bepaalt:

„(2) Informatie in verband met een voertuig dat eigendom is van een rechtspersoon, [...] het recht van een persoon om een voertuig te besturen, boetes die wegens verkeersovertredingen aan een persoon zijn opgelegd en die niet binnen een bij wet vastgestelde termijn zijn betaald, en andere informatie die is opgenomen in het nationale register van voertuigen en bestuurders alsmede in het informatiesysteem inzake tractiemiddelen en bestuurders, wordt beschouwd als informatie die toegankelijk is voor het publiek.”
- 2 De openbare vennootschap op aandelen „Ceļu satiksmes drošības direkcija” (directoraat verkeersveiligheid; hierna: „directoraat”) heeft de strafpunten die wegens verkeersovertredingen aan verzoeker werden toegekend, opgenomen in het nationale register van voertuigen en bestuurders (hierna: „nationaal voertuigregister”). Krachtens artikel 14.¹, lid 2, van de wegenverkeerswet (hierna: „betwiste bepaling”) is deze informatie toegankelijk voor het publiek en kan deze aan eenieder worden meegedeeld. Deze informatie is met het oog op hergebruik doorgegeven aan twee rechtspersonen (hierna: „marktdelnemers die zich met hergebruik bezighouden”).
- 3 Verzoeker heeft bij de verwijzende rechter een procedure in verband met de grondwettigheid van de betwiste bepaling ingeleid.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 4 Volgens **verzoeker** is de betwiste bepaling niet in overeenstemming met artikel 96 van de grondwet betreffende de onschendbaarheid van het privéleven, omdat zij de verwerking van zijn persoonsgegevens toestaat. Met name de in het voertuigregister opgenomen gegevens over de strafpunten wegens verkeersovertredingen moeten worden beschouwd als persoonsgegevens in verband met sancties die zijn opgelegd in het kader van administratieve sanctieprocedures, en vallen als zodanig binnen de werkingssfeer van artikel 10 van verordening nr. 2016/679. Verzoeker stelt dat persoonsgegevens in verband met sancties die zijn opgelegd in het kader van administratieve procedures alleen kunnen worden verwerkt door bij wet aangewezen personen, maar dat geen enkele wet dit recht aan het directoraat verleent. Wat het hergebruik van persoonsgegevens betreft, is verzoeker van mening dat het beginsel van hergebruik moet worden geïmplementeerd en toegepast met volledige inachtneming van de beginselen inzake de bescherming van persoonsgegevens. Voorts voert verzoeker aan dat het directoraat niet bevoegd is om de voor het publiek toegankelijke informatie waarover het beschikt, te verwerken met het oog op hergebruik. Bovendien betoogt verzoeker dat bij de verwerking van persoonsgegevens de beginselen van wettigheid, minimale interventie, billijkheid

en anonimiteit alsmede de beginselen van participatie en transparantie moeten worden geëerbiedigd.

5 De **Saeima** is van mening dat de betwiste bepaling in overeenstemming is met artikel 96 van de grondwet. Om de strekking van de betwiste bepaling te begrijpen, moet rekening worden gehouden met de wijze waarop en het rechtsstelsel waarin deze wordt toegepast. In de praktijk staat informatie over strafpunten die wegens verkeersovertredingen worden toegekend, niet automatisch ter beschikking van het algemene publiek. De Saeima stelt dat de betwiste bepaling nauw verbonden is met de invoering in Letland van het strafpuntensysteem voor verkeersovertredingen als een maatregel om de verkeersveiligheid te verbeteren. Het doel van dat systeem is tweeledig: het identificeren van voertuigbestuurders die de verkeersregels stelselmatig en opzettelijk overtreden en het preventief beïnvloeden van het gedrag van de weggebruikers. Die doelen kunnen slechts volledig en doeltreffend worden bereikt als de informatie toegankelijk is voor het publiek. Door vast te stellen dat dergelijke informatie toegankelijk is voor het publiek, heeft de wetgever dus het in artikel 100 van de grondwet neergelegde recht van derden op toegang tot informatie en tegelijkertijd de verwezenlijking van het hoofdoel – de bescherming van de rechten van derden en de openbare veiligheid – gewaarborgd. Volgens de Saeima kunnen strafpunten die wegens verkeersovertredingen worden toegekend, niet worden beschouwd als gegevens in verband met sancties die zijn opgelegd in het kader van een administratieve procedure, in de zin van artikel 10 van verordening nr. 2016/679. Strafpunten die wegens verkeersovertredingen worden toegekend, zijn namelijk geen vorm van administratieve sanctie. Voorts bestaat er in Letland, naast het voertuigregister, een strafregister waarin zowel personen die strafbare feiten plegen als personen die administratieve overtredingen begaan, worden opgenomen. Artikel 43.¹, lid 1, van de wegenverkeerswet bepaalt uitdrukkelijk dat door bestuurders begane administratieve overtredingen in het strafregister worden opgenomen, terwijl de strafpunten die wegens verkeersovertredingen worden toegekend, in het voertuigregister worden opgenomen. De Saeima betoogt dat zelfs als artikel 10 van verordening nr. 2016/679 van toepassing zou zijn op de strafpunten die wegens verkeersovertredingen worden toegekend, de verwerking van die punten door het directoraat volledig in overeenstemming is met de vereisten van die bepaling. De verwerking van deze informatie is gebaseerd op artikel 6, lid 1, onder c) en e), van verordening nr. 2016/679. Bovendien voorziet het toepasselijke nationale recht in voldoende waarborgen voor de rechten en vrijheden van de betrokkenen.

6 Volgens de **Datu valsts inspekcija** (Letse dienst gegevensbescherming), die is uitgenodigd om in de onderhavige zaak te interveniëren, moet voor de beoordeling van de grondwettigheid van de betwiste bepaling eerst de juridische aard en de draagwijdte van het begrip „strafpunten die wegens verkeersovertredingen worden toegekend” worden geanalyseerd. De registratie van de strafpunten die wegens verkeersovertredingen worden toegekend, heeft als doel te beschikken over een register van administratieve overtredingen op verkeersgebied, zodat, afhankelijk

van het aantal overtredingen, aanvullende maatregelen kunnen worden getroffen om het gedrag van de bestuurders te beïnvloeden. Strafpunten wegens verkeersovertredingen kunnen worden beschouwd als persoonsgegevens in de zin van verordening nr. 2016/679, aangezien zij betrekking hebben op een geïdentificeerde natuurlijke persoon en deel uitmaken van het privéleven. De dienst gegevensbescherming is van mening dat persoonsgegevens die informatie bevatten over het privéleven en de aansprakelijkheid jegens de overheid (als gevolg van een straf) bijzondere bescherming moeten genieten in de zin van verordening nr. 2016/679. Indien in de betwiste bepaling is vastgesteld dat informatie over strafpunten die wegens verkeersovertredingen zijn toegekend, toegankelijk is voor het publiek, moet de overeenkomstige beperking van de grondrechten noodzakelijkerwijs onmiskenbaar gericht zijn op de verwezenlijking van een legitiem doel en het evenredigheidsbeginsel eerbiedigen.

- 7 Het **directoraat** erkent dat het de gegevens van verzoeker in het voertuigregister heeft verwerkt. Het voert aan dat in de betwiste bepaling is vastgesteld dat deze informatie toegankelijk is voor het publiek en dat de nationale wetgeving niet voorziet in beperkingen op het hergebruik ervan.

Korte uiteenzetting van de motivering van het verzoek om een prejudiciële beslissing

- 8 Met betrekking tot de juridische aard van het strafpuntensysteem voor verkeersovertredingen merkt de verwijzende rechter op dat overeenkomstig artikel 43.¹, lid 1, van de wegenverkeerswet administratieve overtredingen van bestuurders worden opgenomen in het strafregister en dat de strafpunten die wegens verkeersovertredingen worden toegekend, worden opgenomen in het voertuigregister. Het strafregister is een centraal register van personen die strafbare feiten hebben gepleegd en administratieve overtredingen hebben begaan. Het bevat informatie over personen die administratieve overtredingen hebben begaan, waaronder informatie over de begane administratieve overtreding en de opgelegde administratieve sanctie. De opname in het voertuigregister van strafpunten die wegens verkeersovertredingen zijn toegekend, heeft dan weer tot doel de administratieve overtredingen op verkeersgebied bij te houden, zodat, afhankelijk van het aantal overtredingen, aanvullende maatregelen kunnen worden getroffen om het gedrag van de bestuurders te beïnvloeden. Strafpunten die wegens verkeersovertredingen zijn toegekend, worden uit het register geschrapt zodra zij komen te vervallen.
- 9 De verwijzende rechter wijst erop dat de informatie met betrekking tot natuurlijke personen onder het in artikel 96 van de grondwet opgenomen begrip „onschendbaarheid van het privéleven” valt. De werkingssfeer van dit begrip omvat de verwerking van gegevens in verband met het privéleven van een persoon en omvat ook de mededeling en opslag van deze gegevens.

- 10 Om de inhoud van de nationale wetgeving te verduidelijken en de wetgeving toe te passen, moet rekening worden gehouden met het recht van de Europese Unie en de uitlegging daarvan in de rechtspraak van het Hof van Justitie. Krachtens artikel 16, lid 1, VWEU en artikel 8, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie heeft eenieder recht op bescherming van zijn persoonsgegevens; deze bescherming wordt geregeld door verordening nr. 2016/679. Wat de verwerking van gegevens betreft, verwijst de verwijzende rechter naar de rechtspraak van het Hof van Justitie (arrest in zaak C-496/17, Deutsche Post, punt 57) waarin wordt erkend dat elke verwerking van persoonsgegevens ten eerste moet stroken met de in artikel 5 van verordening nr. 2016/679 vermelde beginselen betreffende de kwaliteit van de gegevens en ten tweede moet beantwoorden aan een van de in artikel 6 van deze verordening vermelde beginselen betreffende de toelaatbaarheid van gegevensverwerking. De verwijzende rechter merkt tevens op dat overeenkomstig artikel 10 van verordening nr. 2016/679 persoonsgegevens betreffende strafrechtelijke veroordelingen en strafbare feiten of daarmee verband houdende veiligheidsmaatregelen op grond van artikel 6, lid 1, alleen mogen worden verwerkt onder toezicht van de overheid of indien de verwerking is toegestaan bij Unierechtelijke of lidstaatrechtelijke bepalingen die passende waarborgen voor de rechten en vrijheden van de betrokkenen bieden. Uit de rechtspraak van de verwijzende rechter volgt dat bepaalde categorieën persoonsgegevens bijzondere bescherming moeten genieten. Aangezien artikel 10 van verordening nr. 2016/679 de verwerking van deze gegevens alleen toestaat onder toezicht van de overheid of indien de verwerking is toegestaan bij Unierechtelijke of lidstaatrechtelijke bepalingen die passende waarborgen voor de rechten en vrijheden van de betrokkenen bieden, kan de wetgeving van de lidstaten de verwerking van gegevens, ook in de vorm van mededeling, alleen toestaan aan personen die zijn vermeld in de desbetreffende regeling. Dit betekent dus in de eerste plaats dat de verdere verwerking van die gegevens alleen is toegestaan als die onder toezicht van de overheid plaatsvindt. In de tweede plaats kan de kwalificatie van bepaalde informatie als toegankelijk voor het publiek per definitie in de weg staan aan de vaststelling van voldoende waarborgen voor de rechten en vrijheden van de betrokkenen, aangezien die informatie voor eenieder beschikbaar is. De verwijzende rechter concludeert dan ook dat de werkingssfeer van artikel 96 van de grondwet ook de bescherming van informatie betreffende strafrechtelijke veroordelingen en strafbare feiten van natuurlijke personen omvat.
- 11 De verwijzende rechter merkt op dat de betwiste bepaling eenieder het subjectieve recht verleent om bij het directoraat bestaande informatie uit het voertuigregister op te vragen en te verkrijgen over de strafpunten die wegens verkeersovertredingen aan bestuurders zijn toegekend. Uit het dossier van de zaak blijkt echter dat bij de toepassing van de betwiste bepaling in de praktijk de informatie wordt verstrekt bij overlegging van het persoonlijke identificatienummer van de betrokken bestuurders door de aanvrager van die informatie. Daaruit volgt dat de informatie betreffende de naam en voornaam van identificeerbare natuurlijke personen en de strafpunten die hun wegens verkeersovertredingen zijn toegekend, moeten worden beschouwd als

persoonsgegevens en dat de mededeling ervan moet worden beschouwd als de verwerking van persoonsgegevens in de zin van artikel 96 van de grondwet.

- 12 De verwijzende rechter is van oordeel dat in de onderhavige zaak de inhoud van artikel 10 van verordening nr. 2016/679 moet worden verduidelijkt. Dat artikel is van toepassing op de verwerking van persoonsgegevens betreffende strafrechtelijke veroordelingen en strafbare feiten of daarmee verband houdende veiligheidsmaatregelen. Op het eerste gezicht heeft deze bepaling geen betrekking op gegevens betreffende sancties in het kader van administratieve overtredingen. Overeenkomstig overweging 9 van verordening nr. 2016/679 blijven de doelstellingen en beginselen van richtlijn 95/46/EG overeind en overeenkomstig artikel 94, lid 2, van die verordening gelden verwijzingen naar de ingetrokken richtlijn als verwijzingen naar verordening nr. 2016/679. In artikel 8, lid 5, van richtlijn 95/46 was vastgesteld dat verwerkingen van gegevens inzake overtredingen, strafrechtelijke veroordelingen of veiligheidsmaatregelen alleen mogen worden verricht onder toezicht van de overheid of indien de nationale wetgeving voorziet in passende specifieke waarborgen, behoudens afwijkingen die een lidstaat kan toestaan uit hoofde van nationale bepalingen welke passende en specifieke waarborgen bieden. Een volledig register van strafrechtelijke veroordelingen mag evenwel alleen worden bijgehouden onder toezicht van de overheid. De lidstaten kunnen voorschrijven dat ook verwerkingen van gegevens inzake administratieve sancties of burgerrechtelijke beslissingen onder toezicht van de overheid kunnen worden verricht. Volgens de verwijzende rechter was het tijdens de geldigheidsduur van richtlijn 95/46 dus aan de lidstaten om ervoor te zorgen dat bij de verwerking van persoonsgegevens inzake overtredingen, strafrechtelijke veroordelingen of veiligheidsmaatregelen aan bijzondere vereisten werd voldaan, terwijl de vaststelling van specifieke bepalingen inzake persoonsgegevens betreffende administratieve sancties aan de beoordeling van de lidstaten werd overgelaten. In Letland zijn de voorschriften van richtlijn 95/46 met name omgezet bij de wet betreffende de bescherming van gegevens van natuurlijke personen, waarin in artikel 12 is bepaald dat persoonsgegevens in verband met onder andere strafbare feiten, strafrechtelijke veroordelingen en sancties die in het kader van administratieve procedures zijn vastgesteld, alleen mogen worden verwerkt door personen en in gevallen die bij wet zijn vastgesteld. Die wet werd op 5 juli 2018 ingetrokken naar aanleiding van de inwerkingtreding van de wet betreffende de verwerking van persoonsgegevens van natuurlijke personen, waarmee sinds de inwerkingtreding van verordening nr. 2016/679 wordt beoogd de juridische voorwaarden te scheppen voor de invoering van een systeem ter bescherming van de gegevens van natuurlijke personen op nationaal niveau. Daarom waren in het Letse rechtsstelsel gedurende meer dan tien jaar – tot de inwerkingtreding van verordening nr. 2016/679 – soortgelijke vereisten vastgesteld voor de verwerking van persoonsgegevens betreffende strafrechtelijke veroordelingen en sancties die in het kader van administratieve procedures zijn opgelegd. De verwijzende rechter wijst erop dat overeenkomstig overweging 4 van verordening nr. 2016/679 het recht op bescherming van persoonsgegevens moet worden beschouwd in relatie tot de functie ervan in de samenleving. De functie in de samenleving van artikel 10 van verordening nr. 2016/679 is de

bescherming van persoonsgegevens betreffende strafrechtelijke veroordelingen en strafbare feiten teneinde ervoor te zorgen dat het privé- en beroepsleven van een persoon niet onterecht negatief wordt beïnvloed door het feit dat hij in het verleden is gestraft. Die functie zou op soortgelijke wijze kunnen worden toegepast op de bescherming van persoonsgegevens in verband met zowel veroordelingen in strafzaken als sancties die in het kader van administratieve sanctieprocedures zijn vastgesteld. In het licht van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens heeft de verwijzende rechter bovendien erkend dat, met betrekking tot de waarborgen die voortvloeien uit het recht op een eerlijk proces, administratieve sanctieprocedures op grond van bepaalde criteria kunnen worden aangemerkt als strafzaken. Indien artikel 10 van verordening nr. 2016/679 ook specifieke regels vaststelt voor de verwerking van persoonsgegevens betreffende administratieve sancties en overtredingen in een situatie zoals in deze zaak, zou de informatie over strafpunten die wegens verkeersovertredingen aan een persoon zijn toegekend, niet kunnen worden beschouwd als informatie die toegankelijk is voor het publiek. Er bestaat geen vaste rechtspraak van Hof van Justitie met betrekking tot de vraag van de verwijzende rechter. In deze omstandigheden kan er niet van worden uitgegaan dat de bepalingen van verordening nr. 2016/679 duidelijke en precieze verplichtingen bevatten die, wat de naleving of de gevolgen ervan betreft, onafhankelijk zijn van de latere vaststelling van een rechtshandeling. In casu is de leer van de acte claire dus niet van toepassing en bestaat er twijfel of verordening nr. 2016/679 daadwerkelijk specifieke eisen stelt aan de verwerking van persoonsgegevens in verband met administratieve sanctieprocedures.

- 13 Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie moet elke verwerking van persoonsgegevens ook voldoen aan de in artikel 5 van verordening nr. 2016/679 neergelegde beginselen inzake de kwaliteit van gegevens, waaronder het beginsel van „integriteit en vertrouwelijkheid”. Dit beginsel is verankerd in artikel 5, lid 1, onder f), van verordening nr. 2016/679 en bepaalt dat persoonsgegevens op een dusdanige manier moeten worden verwerkt dat een passende beveiliging ervan gewaarborgd is, en dat zij onder meer beschermd zijn tegen ongeoorloofde of onrechtmatige verwerking. Overeenkomstig overweging 39 van verordening nr. 2016/679 moeten persoonsgegevens bovendien worden verwerkt op een manier die een passende beveiliging en vertrouwelijkheid van die gegevens waarborgt, ook ter voorkoming van ongeoorloofde toegang tot of het ongeoorloofde gebruik van persoonsgegevens. In de onderhavige zaak is in de betwiste bepaling vastgesteld dat informatie over strafpunten die wegens verkeersovertredingen aan bestuurders worden toegekend (en die de verwijzende rechter als persoonsgegevens beschouwt), toegankelijk is voor het publiek, en dat deze informatie aan iedere persoon kan worden meegedeeld (wat de verwijzende rechter als verwerking van persoonsgegevens beschouwt), ongeacht of die persoon al dan niet redelijke gronden heeft om dergelijke informatie te verkrijgen. Wanneer is vastgesteld dat persoonsgegevens toegankelijk zijn voor het publiek, is het volgens de verwijzende rechter niet altijd mogelijk de veiligheid en de vertrouwelijkheid van deze gegevens te waarborgen. De betwiste bepaling

voorziet in wezen in een onbeperkte verwerking van die persoonsgegevens in de vorm van mededeling en staat het directoraat toe om op verzoek informatie over die persoonsgegevens te verstrekken zonder dat maatregelen ter beveiliging van de persoonsgegevens worden genomen. Om in deze procedure tot een oplossing te komen, moet daarom duidelijkheid worden verschaft over de inhoud van het in artikel 5, lid 1, van verordening nr. 2016/679 neergelegde beginsel van „integriteit en vertrouwelijkheid”.

- 14 De verwijzende rechter is van oordeel dat het voor de oplossing van de onderhavige zaak relevant kan zijn te onderzoeken of de informatie over strafpunten die wegens verkeersovertredingen aan bestuurders worden toegekend, mag worden doorgegeven met het oog op hergebruik. De voorschriften van richtlijn 2003/98 zijn in Letland omgezet bij de wet betreffende de openbaarmaking van informatie. Overeenkomstig overweging 21 en artikel 1, lid 4, van richtlijn 2003/98 laat de richtlijn het niveau van de bescherming van individuen met betrekking tot het verwerken van persoonsgegevens krachtens de bepalingen van het gemeenschapsrecht en de nationale wetgeving, in het bijzonder verordening nr. 2016/679 intact. In overweging 154 van verordening nr. 2016/679 wordt ook benadrukt dat richtlijn 2003/98 geen wijziging inhoudt van de in deze verordening vastgestelde verplichtingen en rechten. In artikel 5 van verordening nr. 2016/679 zijn de beginselen inzake de verwerking van persoonsgegevens vastgesteld, waaronder het beginsel van „doelbinding”, volgens hetwelk persoonsgegevens voor welbepaalde, uitdrukkelijk omschreven en gerechtvaardigde doeleinden moeten worden verzameld en vervolgens niet verder op een met die doeleinden onverenigbare wijze mogen worden verwerkt. De verwijzende rechter is van oordeel dat, indien de informatie over strafpunten die wegens verkeersovertredingen aan bestuurders worden toegekend, aan eenieder, waaronder marktdeelnemers die zich met hergebruik bezighouden, zou mogen worden meegedeeld, het niet mogelijk zou zijn om de doeleinden van de verdere verwerking van de gegevens te identificeren en, in wezen, evenmin om te beoordelen of de verwerking van persoonsgegevens plaatsvindt op een wijze die verenigbaar is met die doeleinden. Artikel 10 van verordening nr. 2016/679 stelt specifieke vereisten vast voor de verwerking van persoonsgegevens betreffende strafrechtelijke veroordelingen en strafbare feiten of daarmee verband houdende veiligheidsmaatregelen. Indien bij deze vereisten rekening moet worden gehouden met een toegangsregeling die de toegang tot bepaalde informatie beperkt met het oog op de bescherming van persoonsgegevens in de zin van overweging 154 van verordening nr. 2016/679 en artikel 1, lid 2, onder c quater), van richtlijn 2003/98, mogen de in artikel 10 van verordening nr. 2016/679 bedoelde persoonsgegevens niet voor hergebruik worden doorgegeven. Om de onderhavige zaak op te lossen, kan het derhalve noodzakelijk zijn te verduidelijken of de overwegingen 50 en 154, artikel 5, lid 1, onder b), en artikel 10 van verordening nr. 2016/679, alsmede artikel 1, lid 2, onder c quater), van richtlijn 2003/98 aldus moeten worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een regeling van een lidstaat op grond waarvan is toegestaan dat informatie over strafpunten die wegens verkeersovertredingen aan bestuurders zijn toegekend, wordt doorgegeven met het oog op hergebruik.

- 15 Wat de handhaving van de rechtsgevolgen van de betwiste bepaling betreft, merkt de verwijzende rechter op dat indien de betwiste bepaling in casu in strijd met de bepalingen van verordening nr. 2016/679 en artikel 96 van de grondwet wordt geacht, de nationale rechter kan beslissen over het tijdstip waarop deze bepaling ophoudt van kracht te zijn. De verwijzende rechter wijst er echter op dat bij het vaststellen van een dergelijke beslissing rekening moet worden met het feit dat het beginsel van rechtszekerheid deel uitmaakt van de rechtsorde van de Unie. Zoals het Hof van Justitie in zijn arrest Heinrich (C-345/06) heeft erkend, vereist het rechtszekerheidsbeginsel dat een Unieregeling de belanghebbenden met name in staat stelt de omvang van de verplichtingen die zij hun oplegt, nauwkeurig te kennen. Volgens de verwijzende rechter moet de naleving van het rechtszekerheidsbeginsel worden beoordeeld in samenhang met het beginsel van de voorrang van het Unierecht, volgens hetwelk de verdragsbepalingen en de rechtstreeks toepasselijke handelingen van de instellingen, in hun verhouding tot het nationale recht van de lidstaten tot gevolg hebben dat zij door het enkele feit van hun inwerkingtreding elke strijdige bepaling van de bestaande nationale wetgeving van rechtswege buiten toepassing doen treden. Overeenkomstig de bestaande rechtspraak van het Hof van Justitie is het, op grond van dwingende overwegingen van rechtszekerheid met betrekking tot zowel openbare als private belangen, echter bij uitzondering mogelijk dat er een situatie bestaat waarin, onder de voorwaarden die enkel door het Hof van Justitie kunnen worden vastgesteld, de voorrang van het Unierecht beperkt is (arrest van 8 september 2010, Winner Wetten GmbH, C-409/06, EU:C:2010:503, punt 67). Volgens de verwijzende rechter kunnen deze overwegingen van rechtszekerheid in casu van toepassing zijn, zodat de betwiste bepaling, ook al is zij niet in overeenstemming met verordening nr. 2016/679, wel van toepassing is en de rechtsgevolgen ervan worden gehandhaafd tot de eindbeslissing van de verwijzende rechter in kracht van gewijsde gaat. Voor de oplossing van de onderhavige zaak kan het derhalve noodzakelijk zijn om het beginsel van rechtszekerheid en het beginsel van de voorrang van het Unierecht uit te leggen.